

[Alfred Jensen.]

egentlig er fradragsberettigede. Det forekommer os, at det er urimeligt, at man oprettholder en maksimalgrænse på 600 kr. i det ene tilfælde, når der ikke er nogen grænse ved de andre ydelser. Det forekommer os specielt, at dette er urimeligt, når man her til føjer bestemmelserne om opsparingsfradraget.

Jeg vil iøvrigt gerne om dette fradrag sige, at vi, da det i sin tid var til behandling her, ikke kunne gå ind for det, fordi vi fandt det uretfærdigt, at adskillige medborgere, som af særlige grunde ikke var i stand til at opfylde de krav i retning af opsparing, der stillede, som følge deraf ikke fik nogen skattelettelse; jeg tænker på dem, der præsterer en opsparing for samfundet i form af opdragelse af børn. Det betyder meget store omkostninger for dem, og derfor er de ikke i stand til at præstere de opsparingsformer, som der her er tale om. Under disse forhold er det urimeligt at gennemføre sådanne foranstaltninger. Jeg har ikke noget imod — og det har mit parti heller ikke —, at man fremmer opsparingen; men det forekommer os, at hverken foranstaltninger som disse eller lettelser i formueskatten tjener til at fremme opsparingen. Man må sætte ind på helt andre felter; bl. a. må man garantere et stabilt pengevæsen og ændre sociallovgivningen, så at den, der sparer, virkelig får det fulde udbytte af de afsavn, han pålægger sig derved.

Med hensyn til fradragsbeløbene vil jeg iøvrigt gerne sige, at selvom der er sket en ændring i de såkaldte forsørgerfradrag, er det jo ikke nær tilstrækkeligt, hvis man skulle ajourføre satserne fra 1922. Jeg vil ikke dermed have sagt, at de fradragsbeløb, man fastsatte i 1922-loven, var de rigtige. Men tager vi dem som udgangspunkt, er de fradragsbeløb, der foreslås her, jo meget mindre. Ganske vist kan man sige at der for hovedstadens vedkommende for den laveste kategori er tale om en fordobling; men går man længere op i skalaen, er der ikke tale om den fordobling, som skulle til, hvis man ville ajourføre fradragene. Og det gælder ikke alene selve fradragsbeløbene, det gælder også grænserne. De 5 000 kr. i 1922 som maksimalgrænse for opnåelse af det fulde fradrag svarer jo i dag til 10 000 kr., og de 10 000 kr. svarer til 20 000 kr.; derfor burde fradraget på de 3 200 kr. for

hovedstadsområdet føres helt op til 10 000 kr.-grænsen, det ville få virkning ikke alene for de personer, der har indkomster indtil 10 000 kr., det ville også komme til at virke på de grupper, der ligger over de 10 000 kr. Her mangler altså en hel del i ajourføringen.

Jeg er fuldt på det rene med, at når man skal bedømme skattetrykket på de små indkomster, er det ikke nok at se på forsørgerfradragene, man må naturligvis også se på selve skatteskalaen. Det vil jeg sige et par bemærkninger om om et øjeblik, men først nogle ord om hustrufradraget.

Da vi i sin tid fik hustrufradraget indført, var det jo, fordi progressionen i skattelovgivning virkede på en sådan måde, at det var tvivlsomt, om det betalte sig for en hustru at bevare sin selvstændige indkomst efter ægteskabets indgåelse, og jeg er ikke kloge, end at man fandt frem til, at hvis man på en nogenlunde rimelig måde skulle afbøde virkningerne af progressionen for ægtefæller, var man nødt til at gå til det, der blev foreslået, nemlig skattefrihed for 50 pct. af hustruens indkomst, dog ikke over 2 000 kr. Nu kommer man her og forklarer, at for gifte koner med børn vil man bevare de 50 pct.s skattefrihed, men for hustruer uden børn bør man gå ned til 25 pct., og man siger, at det drejer sig om en familiemæssig foranstaltning. Det var der ikke tale om, da vi i sin tid gennemførte fradraget; da blev der sagt, at det skulle bøde på progressionens urimelige virkninger. Jeg overser ikke her, at der er foreslået en forhøjelse af de beløb, der kan fradrages, nemlig for hustruer med børn en forhøjelse med 20 pct. Men når vi tager i betragtning, at denne foranstaltning gennemførtes, jeg tror, det var i 1946, siger det sig selv, at man burde have rørt ved de beløb noget før, for det, der her foreslås, er i og for sig kun en pristalsregulering af de beløb, som blev fastsat i 1946, en regulering, som vi burde have gennemført forlængst, hvis vi ville undgå, at progressionen kom til at virke urimeligt overfor ægteskaberne. Jeg har den opfattelse, at hvis man gennemfører det, der her er foreslået, er der ikke tale om familierpolitik, når det drejer sig om fradraget for hustruer uden børn, men om det modsatte; så får vi igen disse spekulationer over, om det betaler sig at indgå ægteskab, og det troede jeg netop man ville undgå ved de bestemmelser, der blev gennemført i